

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

גדי עבת וגדים חדשים בעבת
חזון ולאכל

כתב הרמ"א סי' תקנ"א א' דאין לובש בגדי שבת בשבת חזון. וע' מ"ב לקמן סקמ"ד (ממג"א סק"כ) דהיינו משום דבגדי שבת לעולם דינם כמו מגוהצין שגיהוצן ניכר. אולם בהגמ"י בסוף הלכות תענית במ' נהגי ט"ב משמע שיש בזה איסור בעצם משום בגדי שבת שצריך להראות קצת סימני אבילות. וכן משמע בשו"ת מהרש"ל סי' כ"ז שכתב טעם שני להתיר כותנת של שבת בשבת חזון וז"ל ונ"ל עוד טעם לדבר היתר שהכתנות אינו בכלל שנוי בגדים כי הוא משום זיעה בעלמא ופעמים אפי' באמצע השבוע לובשים כותנת מכובסת שנתמלא (נ' דצ"ל כשנתמלא) זיע בפרט בא' רצינו, לכן אין זה קרוי שנוי בגדים שאינו כ"כ לכבוד שבת לכן מותר וכן אני רגיל להורות עכ"ל.

ושמעתי מקשים על הרמ"א מ"ש מאבל דלא נהגו כן. אך באמת ע' רמ"א י"ד שפ"ט ס"ג דיש אוסרים בגדי שבת כל'.

והגר"א במעשה רב קצ"ז מתיר לאבל בגדי שבת בין לאבל ובין לשבת חזון. וכפשוטו היה נראה דטעם הגר"א בזה לשיטתו דכמו דאבל לובש בגדי שבת ה"ה גם בשבת חזון לובש בגדי שבת. מיהו בביאור הגר"א ריש סי' תקנ"א כתב על דברי הרמ"א שהרמ"א אסר בגדי שבת חוץ ממי שיש לו נשואין בשבת נחמו, וכתב ע"ז הגר"א וז"ל זהו חומרא בעלמא אף אם היה אסור בכיבוס מר"ח הא התירו לכבס משום כבוד השבת ולחד מ"ד אפילו בט"ב עצמו ולא היא חמור מט"ב שחל בשבת שאף אכילה דחמיר אמרו ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת וכו' וזהו שכתב ומי שיש לו נשואין וכו' עכ"ל. ומבואר בגר"א שכתב דגם הרמ"א דמחמיר בשבת חזון אינו אלא חומרא בעלמא ולא מן הדין, ומה"ט התיר הרמ"א למי שיש לו נשואין.

וגם בש"ך שע"ד בשם משאת בנימין פשיטא ליה לאסור בגד שבת לאבל, ואפילו לקרובי המת שנוהגים קצת אבילות כתב שם דה"ה דאסורים בבגד שבת. וכן נקט בפשיטות במג"א תקמ"ח ה' לענין יו"ט בשם שו"ת מהר"ם ק"ז.

אכן דעת הגר"א הנ"ל דאבל לובש בגדי שבת, וכן הביאו מברכ"י סי' ת' סק"ב, וע"ש שכתב כי עכשיו אין לך עני בישראל שאין לו בגדי שבת ולכן הוי פרהסיא, והוא כעין סברת הערוה"ש דבזה"ה ה"ל אבילות בפי' הרה"א.

וע' דברי ישראל סי' קמ"ח ידוע על בעל שו"מ הנ"ל בעצמו שלבש בגדי חול והתירעם על בית יצחק שלבש בגדי שבת. ומצד שני יש שהביאו בשם ס' לחם עני על סי' תקנ"א שכתב על בעל שו"מ שכמעט בא לחילול שבת משום בגדי חול, ושינה. ממילא ע"י כיבוש.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון
במייל bishvilleihalacha@themir.org

THIS WEEKS BISHVILEI HAPARSHA IS
לזכות רפואה שלימה
וּטָא רִבְקָה בַּת בִּילָא נַעֲמָא
בתוך שאר חולי ישראל

אך בכך לא נחה דעתו של מרן זצ"ל, יום אחד עלה הוא לביתו של אותו שכן ושאלו האם הוא צריך הלוואה, היות והבחין שבימים האחרונים הוא הפסיק את הבניה וחושש הוא שמא עצר מחמת מחסור כספי...
ת. נ. צ. ב. ה.

גיליון שבועי
לתלמידי, הוגרי
וידידי ועובת מיר

בית
מדרש

בשבילי הפרשה
יעיבת מיר ירושלים

558

זמני כניסת העבת

Baltimore, MD.....	8:10	Manchester, UK.....	9:07
Brooklyn, NY.....	8:03	Monsey, NY.....	8:05
Chicago, IL.....	7:59	Montreal, Quebec.....	8:16
Houston, Texas.....	8:03	Passaic, NJ.....	8:04
Johannesburg, S. Africa.....	5:17	Toronto, Ontario.....	8:34
Lakewood/Deal, NJ.....	8:02	Yerushalayim.....	7:08
London, UK.....	8:49	Zurich, Switzerland.....	8:55
Los Angeles, CA.....	7:43		

את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו.

רה"י ר' חיים זצ"ל בשיחות אומר "הנה בושה זו היתה בושה של יחיד. ויחיד כזה שפל, שמשום בושתו לא נמנע מלהיות רודף על כלל ישראל למסור אותם למלך רומי. ואעפ"כ בושתו של אדם מושחת כזה בוקעת רקיעים והיא שהחריבה את ביהמ"ק ושרפה את היכלו".

ובעצם זהו כל הגורם לחורבן בית שני. וכדאי' ביומא ט': "בית ראשון חרב מפני ג' עבירות ע"ז ג'ע וש"ד, מקדש שני שעסקו בתורה וגמ"ח חרב מפני שנאת חנם ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד ג' עבירות".

רואים כאן כמה גדולה האחריות, לכבד כל יהודי. כמה גדול המחייב לא לבייש יהודי, עד כדי כך שזה יכול להביא לחורבן בן ביהמ"ק. בימים אלו של תשעת הימים ובכל שלשת השבועות צריך כ"א להקפיד, להזהר במיוחד על כבודן של ישראל.

מן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה

פוסק מתפילתו וממתין שיסיים הש"ץ ה'ה' אלקיכם אמת" וזו היא ממשיך בתפילתו. בני משפחתו סיפרו שפעם אחת החל אחד משכניו לבנות ממש מול חלון הסלון של מרן זצ"ל ללא שביקש את רשותו. חוץ מההחשכה של חלון ביתו, רעש הבניה ור' עידות הבניין גרמו סבל רב לכל בני הבית ואף נגרם נזק לצינור מים. אך מרן רה"י זצ"ל היסה את בני ביתו ולא הירשה להם לדבר אף מילה נגד השכן הבונה.

כעבור מספר ימים פגש מרן את השכן הבונה ולהפתעת כל הנוכחים הוא שוחח בלבביות ואמר: 'חשבתי עליך רבות, כיצד אתה מסתדר עם מספר ילדים גדול בלעה"ר, בבית כה צר וקטן! שמח אני שאתה בונה כעת ומרחיב את דירתך!' וכך המשיך לשוחח עמו מבלי להזכיר ולו ברמז קל את הסבל שנגרם לו ולבני משפחתו בעקבות הבניה.

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל (דברים א,א)

וברש"י: לפי שהן דברי תוכח חות ומנה כאן כל המקומות שה כעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים ברמז מפני כבודן של ישראל.

כתוב כאן דבר אחד, הלכות תוכחה. הגם שהתוכחה שמשה רבינו אמר היה על דברים ידיר עים - על חטא העגל, המרגלים וכו', ואעפ"כ משה רבינו הזכיר אותם רק בדרך רמז "מפני כבודן של ישראל" שלא יתביישו ח"ו. רואים כאן כמה צריך לה קפיד שלא לבייש את כלל ישראל "הוכח תוכח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

הגם שכאן כתוב הקפדה על בושת הכלל, להיזהר בכבודן של ישראל, אבל בעצם זה נוגע לכל יחיד ויחיד. וכפי שאנו מוצאים בגמ' בגיטין במעשה דקמצא ובר קמצא "אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים". והגמ' מסיימת שם "א"ר אלעזר בא וראה כמה גדולה כוחה של בושה שהרי סייע הקב"ה

דברי רבותינו

דברי הימים

מרן הגאון הרב אריה פינקל זצלה"ה

נלב"ע ו' באב תשנ"ז
מופלאות היו הנהגותיו של מרן ראש הישיבה הגאון הרב אריה פינקל זצלה"ה בכל ענייני בין אדם לחבירו. ענוותנותו הרבה יחד עם דאגתו לכל יחיד ויחיד וזהירותו מכל צל של פגיעה באחר ח"ו ומחשבתו תו החודרת לפרטים הקטנים ביותר, השתלבו יחד למסכת של הנהגות שהדהימה בשלמותה את כל רואיו.

מתוך זהירותו הרבה שלא להטריח אחרים, כאשר היה מבחין שהש"ץ בישיבה ממתין לו שיסיים את קריאת שמע, היה

רחמנא ליבא בעי

צית (במדבר טו, לט); "וראיתם אותם, וזכרתם את כל מצות ד' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". ופירשו חז"ל (ספרי, ברש"י); "אחרי לבבכם" - זו מינות, "ואחרי עיניכם" - זו זנות, הפקרות של תאוה. והמינות והכפירה היא פריקת עול גמורה וגרועה מע"ז. ולזה מגיע הבעל תאוה שהוא כופר רח"ל, ומי שעובר על "לא תחמוד", עובר על "אני ד' אלוהיך", ופורק עול.

וזהו עיקר היצר, להטריד את האדם בענייני העולם, להתאוות לכל תענוגותיו, וזהו הענין של ע"ז שכל כך נמשכו אחריה, "לא עבדו ישראל ע"ז, אלא לה"תיר להם עריות" (סנהדרין סג:); פריקת עול, כדי שיוכל למלאת כל תאוותיו.

וזהו שיסודו הקדמונים, שכל התורה כלולה בעשרת הדברות, ומוסיף רבי חיים ויטאל בשם האר"י ז"ל, ש"לא תחד מוד" כולל כל עשרת הדברות. וכמו שמר בא במדרש כי החמדה מביאה את האדם לעבור על כל עשרת הידיברות עד שכופר בעיקר.

וכן מובא באבן שלמה (פ"ג) בשם הגר"א, כי התאוה והחמדה זהו היפך כל התורה, והביאור בזה כיון שהחמדה זוהי פריקת עול גמורה, ומי שמכור לתאוה ולחמדה, פרק מעליו עול מלכות שמים לגמרי, כמומר גמור.

ויש לדעת, גודל הסכנה לילך אחרי העולם, שבו הכל רודפים אחרי התאוות והתענוגים, וזוהי סכנת נפשות ממש. ועל זה אומרת התורה "וזכרתם את כל

לם הזה, תאות הממון והתענוגות, עם הליצנות והחברה הרעה, ליבו אינו עם הקב"ה, וחלילה נופל.

וזהו המצוה של - "ואהבת את ד' אלוקיך בכל לבבך", לתת את הלב לקב"ה, ואם ישים לב על דרכיו, שייך הוא להקב"ה. ולכן אסור שטרדות העולם הזה ימנעוהו מלהתבונן. ואפי' הטרוד בפרנסתו, צריך שיהיו כל מחשבותיו כדי לעבוד בכך את ד', כמו שכתב הרמב"ם (הל' דעות פ"ב), ובכך טרדתו היא בער לם של נצח, וממילא יבא להתבוננות וזהירות ולכל הדרגות בסולם העליה של ר' פנחס בן יאיר.

תורה מביאה לידי זהירות

ומהי הדרך להתרחק ממפסידים אלו ולהגיע להתבוננות, והרי היצר הרע מטריד את האדם ומביאו לשחוק ולצון וחד ברה רעה, וא"כ מהי התקנה; מביא על כך המסילת ישרים את דברי הגמ' (קידושין ל:); אמר הקב"ה לישראל "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין". עסק התורה הוא המונע מכל מפסידים זהירות; - "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב ליצים לא ישב, כי אם בתורת ד' חפצו, ובתורתו יהגה יומם ולילה" (תהלים א) - הוא שניצול מכולם. ואמנם שחוק ולצון זו מידה רעה מאוד המורידה את האדם לשאול תחתיה, אבל התורה היא "מוסר אביך", והתורה מעוררת לעצור ולהתבונן ולחשוב על הרבש"ע. וזהו הסוד של עסק התורה - "תורה מביאה לידי זהירות".

והנה כל יום אומרים אנו בפרשת צי

"כל המתאבל על ירושלים זוכה

ורואה בשמחתה"

משנכנס אב ממעטים בשמחה, צריך שיהא ניכר האבל על ירושלים, "כל המ"תאבל זוכה ורואה בשמחתה" - מי שמ"צטער על החורבן מראה בכך שמתגעגע להשראת השכינה ולבנין ביהמ"ק, ואם אינו מתאבל נראה כי אין זה חסר לו, לא צריך הוא את השכינה, אזי אינו זוכה ורואה בשמחתה. כי חסרון הוא בכל הקשר שיש לעם ישראל עם הקב"ה, וזהו פירכא על כל ה"אדם".

על כן, הלא מוכרחים אנו להתבונן בענין החורבן של ביהמ"ק וגלות ישראל ולהרגיש את האבל;

"רחמנא ליבא בעי"

בספר מסילת ישרים (פ"ב) מבואר חובת האדם להיות זהיר בכל מעשיו, וזהו 'שימת לב על דרכיו'. ומי שאינו מתבונן במעשיו ובדרכיו, והולך במרוצתו בדרך כי החיים, הרי הוא כהולך בחושך, שלא בדרך התורה, ואינו זהיר בקיומה. וזהו רצון היצר, עצת פרעה, להטרידו בענייני העולם, ובשחוק וחברה רעה (כמבואר שם פ"ה), כדי שלא יחשוב ולא יתבונן אפי' רגע, כי יודע הוא שאם האדם יעצור ויתבונן רגע קט, ודאי יתנחם על מעשיו, ויתחיל להיזהר ולשמור, ואזי ידחה היצר לגמרי, ולכן זהו עצת היצר שכלל לא יתחיל להתבונן.

והנה מהות ההתבוננות היא 'שימת לב', לשים לב על דרכיו, וזה מה שהקב"ה דורש מן האדם, - "רחמנא ליבא בעי", רוצה את הלב. וכשהלב הוא בענייני העו

הלב, שהקב"ה יחזור אלינו, על ידי שאנו נשתדל, וכמו שכתב המסילת ישרים בסוף הספר, כי הקדושה "תחילתה הש" תדלות וסופה מתנה", ואם אנו נשתדל להתקרב, וודאי יבוא אלינו ויבנה בית המקדש, כמו שהבטיחנו.

וזו התקוה, כי מתוך האבילות תצמח הישועה והנחמה, ואחר "ג' פורענותא", מגיע "ז' דנחמתא", ויחד עמה התשובה והכפרה של יו"כ ועשרת ימי תשובה, ואחר כך השמחה הגדולה של סוכות ושמיני עצרת ושמחת תורה, וזהו מהלך שלם, המתחיל עם האבילות עכשיו בבין המצרים, ובעיקר משנכנס אב.

הקב"ה יעזור שנתעורר על ידי התורה שאנו לומדים, ונשתדל בכל כוחנו להתקרב להקב"ה, ולהתרחק ממפסידי הזהירות, טרדת העולם והשחוק והלצון וחברים רעים ההורסים כל חלקה טובה בכל מקום שהם. - כל אחד צריך לדעת את האחריות שלו בציבור, ואם זכה הרי הוא מזכה ומשפיע, ואם ח"ו להיפך הוא חוטא ומחטיא והורס ומחריב את עצמו ואת העולם כולו.

ותפילתינו "שיבנה בית המקדש במה" רה בימינו ותן חלקנו בתורתך", שהתורה תהיה בשלימות הלב, באהבת ד' - "בכל לבבך ובכל נפשך", ונזכה מהרה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

להתגעגע, - "מתי תמלוך בציון", ולהתקרב להקב"ה שברא אותנו כדי "להתענג על ד' וליהנות מזיו שכינתו".

הן כולנו מתפללים שלש פעמים ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וצריך להחזיר זאת ללב, על ידי שנדע מה חובתנו בעולם, וכמו שמבאר המסילת ישרים בתחילת ספרו שתכלית הכל הוא להתענג על ד'. ולכן עלינו להתרחק מה"עולם הזה, שזהו עצת היצר להתרחק בזה מהבורא עד כדי כפירה, - "אחרי לבבכם" זו מינות, כי "יצר לב האדם רע מנעוריו", וזה עיקר הרע להיות הפקר ולא תחת עול מלכות שמים.

עלינו להתבונן ולחשוב חשבוננו של עולם, מה תכלית העמל בתורה, - "ושר כנתי בתוכם", והשראת השכינה תהיה רק אם אנו נתקדש בקדושתו יתברך, וכל שמשתדל בכל כוחו להתקדש בקדושת הבורא, זוכה להשראת השכינה בתוכו, והוא כמקדש ומזבח, ומה שאוכל זהו קרבנות כאכילת מזבח, ושתינו כנסכים, ולמה, - כי העולם נברא בשבילו, הוא האדם הקדוש שכל העולם רוצה להיות משמש לו, ובכך העולם עצמו עובד את ד'.

זו תכלית האבילות, ואנו חייבים ומוכרחים חיי נפש ממש, להחזיר בלבנו את האבל והגעגועים, ואת התפילה מעומק

מצות ד' ועשיתם אותם - ולא תתורו". ויש לבאר, כי זכירת התורה וקיומה תש"מור אתכם מלתור אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. זוהי העצה

וזהו שכתב הרמב"ן (סוף פר' בא) "כוונת כל המצוות שנאמין באלוקינו ונודה אליו שבראנו". האמונה היא רק על ידי התורה והמצוות, ולזה נתן לנו הקב"ה תורתו, שנאמין בו ולא נילך אחרי הסטרא אחרא של היצר שהוא השטן ומלאך המות. וכמו שאמרו חז"ל "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין", ע"י התורה תבלין יש לאדם טעם בחיים עם הקב"ה, ולא בחיי הגוף חלילה שכולו טומאה ושואל ואבדון.

ענין האבילות

הצער על חורבן בית המקדש, אינו על חורבן שהיה לפני אלפיים שנה, אלא על החורבן שעדיין הוא חרב, בכל דור ודור "כאילו נחרב בימיו". ובית ראשון שחרב משום ג' עבירות, ובית שני בשנאת חינום, כל אלו הם משום שהלב לא היה עם הקב"ה.

וזהו האבלות על חורבן בית המקדש, אבלות על כך שמאחר שאנו התרחקנו מהקב"ה לכן התרחק מאתנו, ונראה כאילו עומד מרחוק - "ואנכי הסתר אסת" תיר פני ביום ההוא" (דברים לא, יח).

והנה ענין האבילות על ירושלים הוא,

Parashas
Devarim/
Nine Days

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks'
Parsha Preview which can be heard live every
Wednesday at 2:15 PM

Heralding the Return of the Lion

Harav Hagaon Moshe Aharon Friedman Shlita

Sefer Devarim, and specifically Parashas Devarim, is a mussar shmuess that comes as a Mishneh Torah after the other four Chumashim. The sefer of Mishneh Torah encompasses the fundamentals of avodas Hashem: ahavah, dveikus, the Aseres Hadibros, Shema Yisrael, and that is prefaced with the mussar shmuess of Parashas Devarim. The passuk says, ראשית האשית, and these ideas of yiras Shamayim serve as a hakdamah to the Mishneh Torah.

The Ohr Hachaim Hakadosh notes that the words of the first passuk of Devarim – אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחרצרת ודי זהב – allude to different points regarding middos and yiras Shamayim. The word בעבר evokes the middah of Avraham Avinu, who was an “lvri,” standing on the other side. The word הירדן hints to Chazal’s teaching (Berachos 7) regarding the value of a mussar shmuess: טובה מרדות אחת בלבו של אדם ממאה מלקיות במדבר is a remez to the middah of anavah, while בערבה is instructive of the balance that a person requires with regard to humility: it should be with areivus, not to an extreme. And מול סוף implies that one should contemplate the day of death, recognizing what his tachlis is and seeing his end (sof) before (mul) his eyes.

The next words, בין פארן ובין תפל, are a remez for the idea expressed in the Chovos Halevavos that הפרוש צהלתו בפניו ודאגתו בלבו Parat referring to the joy that should be on a person’s face and Tofel referring to worry in his heart. The word וחרצרת alludes to a lev tahor, a pure heart; וחרצרת hints to Yaakov Avinu, who was yosheiv ohalm, with the hasmadah and kvius ittim that entails; and ודי זהב evokes the concept of histapkus b’muat and being sameiach b’chelko, in the sense of saying to zahav, “Dai – enough.”

Rashi teaches that every word here also implies a tochachah for various sins that the Yidden committed in the past, and the Ohr

Hachaim is explaining beautifully how every word in the passuk is also a mussar shmuess. The passuk in Hoshea says, קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. I heard, b’derech drush, that this is hinting that you should take Sefer Devarim and return to Hashem. Sefer Devarim, and specifically Parashas Devarim, revolves around the concept of coming closer to Hashem.

We are now in the period of Bein Hametzarim, about which the passuk says, כל רדפיה השיגוה בין, המצרים. The word רדפיה can be read as rodfei Kah, implying that one who desires kirvas Hashem can attain it at this time. It is no coincidence that this time of year always coincides with Parashas Devarim – קחו עמכם דברים ושובו אל ה’.

With Hashem, or Without?

Another major mussar shmuess in Parashas Devarim is reflected in the words קמו ועברו עתה קמו ועברו לכם את נחל זרד. The Midrash teaches that the name “Nachal Zared” indicates that it was only a zeres wide – half an amah, or a foot (30 centimeters) according to the measurements of the Chazon Ish. Nevertheless, the Yidden in the Midbar could not cross it for 38 years. The Yam Suf, in contrast, was a raging sea, yet Hakadosh Baruch Hu split the Yam Suf for them.

We see from here that a person has no power to do anything unless it is decreed from Above. When Hashem wills it, the sea flees, but when He does not, then even a stream half an amah wide is impassable.

The saying goes, “Mit di Ribbono Shel Olam ken mir di yam shpalten” – with Hashem’s help you can split the sea, but without His help, you can’t even get through the door.

Later in the parashah, the passuk says, איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם מלמד שהיו אפיקורסין, ומשאכם, Rashi comments, but perhaps we can

explain that the word ומשאכם implies apikorsus because it indicates that the person views his burden as his own: ומשאכם. He is carrying the heavy load? That's apikorsus! The Ribbono Shel Olam is carrying your load!

This idea is expressed the beautiful words of Rav Meir of Apta:

רבון העולמים, ידעתי כי הנני בידך לבד כחמר ביד היוצר. ואם גם אתאמץ בעצות ותחבולות וכל יושבי תבל יעמדו לימיני להושיעני ולתמר נפשי - מבלעדי עזר ועזרתך אין עזרה וישועה.

The Number 216

The is another message that we learn from Sefer Devarim.

We mentioned that Sefer Devarim teaches us about yiras Hashem. The word יראה has the gematria 216, as does the word aryeh, which has the same letters. The word gevurah also has the same gematria. Aryeh, the lion, is the mazel of Chodesh Av. The Nine Days from Rosh Chodesh Av until Tisha b'Av encompass 216 hours: $9 \times 24 = 216$. These are the days of yirah, represented by the lion. Indeed, the Midrash says that the "lion" – Nevuchadnezzar, as the passuk says, עלה אריה מסבכו (Yirmiyah 4:7) – ascended during the mazel of aryeh, meaning Av, and destroyed Ariel, meaning the Beis Hamikdash, which was referred to as such because its shape resembled that of a lion. The Midrash adds that this was in order that

Hashem – Who is called "Aryeh," in the passuk אריה שאג מי לא יירא (Amos 3:8) – should come during the mazel of aryeh, Chodesh Av, and rebuild Ariel.

The fire on the mizbeiach was in the shape of a lion, because the lion represents the power of the Shechinah. Chodesh Av is the month of aryeh, the month of yirah and gevurah. Similarly, the words אלה מסעי in last week's parashah have the gematria of 216, because those travels were one long manifestation of yirah and gevurah. Chessed has a gematria of 72, and three times 72 equals 216, which is also the gematria of Chavakuk, a name that connotes "embrace." That's what Chodesh Av – "Father" – is really about. Sometimes we get a potch from Avinu Shebashamayim, but we have to realize that the ultimate chessed is gevurah.

Why is gevurah three times chessed? Perhaps we can suggest that this reflects Chazal's mathematical insight that the circumference of a circle is always three times its diameter (roughly the number we refer to as "pi"). So the ultimate chessed, chessed, chessed is gevurah. When we reach the recognition, finally, that when Hakadosh Baruch Hu punishes us He is, in essence, extending triple chessed, then indeed, the Lion can come and rebuild Ariel, which was destroyed with fire and will be reconstructed with fire.

We should be zocheh to the geulah sheleimah.